

Arrest

nr. 135 153 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 26 september 2012 in het huwelijk met P.C.L.S., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 oktober 2012 diende verzoekster, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 8 april 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/10/2012 werd ingediend door:

*Naam: [I.]
Voorna(a)m(en): [L.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze onvoldoende toereikend en stabiel zijn. De Belgische onderdaan legt een aanslagbiljet 2011-2012 voor waaruit blijkt dat hij onvoldoende inkomsten had. Het gezamenlijk belastbaar inkomen bed[r]oeg 1.565.02 €.

Daarnaast brengt betrokkene attesten van de verzekering aan waaruit blijkt dat haar echtgenoot een schadevergoeding ontvangt voor een schadegeval dd. 30/11/2011. Echter, uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de Belgische onderdaan op dit moment opnieuw tewerkgesteld is als interim-werkkracht. De arbeidssituatie is bijgevolg veranderd. Het is onduidelijk of de Belgische onderdaan nog een schadevergoeding ontvangt op dit moment en wat zijn maandelijks inkomsten zijn als interim-werkkracht. Bijgevolg is niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verschafte de volgende toelichting:

“1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr.28.348).

De aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie dd.08.10.2012 vraagt aan verzoeker om binnen de drie maanden dus ten laatste op 07.01.2013 de volgende documenten voor te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg, bewijs behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering voor Belg en familie.

(stuk 4)

Verzoekster heeft zorgvuldig al het gevraagde laten voorleggen door de heer [P.S.] ter bevestiging van zijn financiële draagkracht, en zijn stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Concreet legde zij voor:

- bewijs van ziekteverzekering*
- bewijs behoorlijke huisvesting*
- bewijs voldoende bestaansmiddelen*

Uit zijn inkomsten blijkt onomstotelijk dat de echtgenoot van verzoekster een inkomen heeft van gemiddeld 20.115,67€ (waarbij de uitkeringen reeds verminderd werden met de aftrekbare sociale bijdragen) per jaar, d.i. 1.676,31€/maand, en dit uit hoofde van vervangingsinkomen.

Dat de heer [S.] (echtgenoot van Mevr. [I.]) het slachtoffer werd van een arbeidsongeval in november 2011 waarbij hij ernstig verwond geraakte.

Sedertdien krijgt hij van AG INSURANCE, arbeidsongevallenverzekeraar een inkomen uit arbeidsongeschiktheid vergoed krijgt.

Daarnaast verwerft de heer [S.] geheel toegelaten en regelmatig (d.w.z. op stabiele wijze) een inkomen uit interimarbeid op maandelijks basis.

Hiervan legt verzoekster voldoende bewijsstukken voor.

Alleen al uit de inkomsten uit vervangingsinkomen blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een gemiddeld inkomen verwerft op maandelijks basis van hoger dan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° Wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Groot was dan ook de verbazing van verzoekster als de weigeringsbeslissing dd.03.04.2013 stelt dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat haar echtgenoot een gemiddeld inkomen van hoger dan het wettelijke vereiste bedrag te hebben en zijn bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn.

Hierdoor schendt verweerster art.40 Ter Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsprincipe vermits verzoeker er mag op vertrouwen dat de Overheid de rechtsregels zelf correct toepast en naleeft.

Het is niet omdat de heer [S.] naast zijn inkomen uit arbeidsongeschiktheid nog (supplementair) inkomen uit interimarbeid verwerft dat hierdoor dient te worden getwijfeld aan zijn "Voldoende en stabiele bestaansmiddelen".

In datum van aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Europese Unie dd.08.10.2012 legde verzoekster bewijs van inkomsten voor van de heer [S.] gedurende het voorafgaande/lopende jaar van de aanvraag (2012). Het is met deze (d.w.z. tijdens deze periode) inkomsten dat rekening moet worden gehouden.

Verzoekster stelt zich waarlijk af waarom als bewijsstukken hem stukken worden gevraagd: bewijs van inkomsten, nu geen van deze gevraagde documenten uiteindelijk blijken te worden aanvaard door

verweerder, nu verweerder immers volstaat in haar bestreden beslissing met de melding dat de arbeidssituatie veranderd zou zijn.

Zij stelt nochtans niet dat het saldo hetzij de huidige inkomsten van de heer [S.] onvoldoende zou zijn in de zin van art.40 ter Vreemdelingenwet.

Zij stelt enkel dat het onduidelijk zou zijn wat zijn inkomsten op heden zou zijn.

Had verweerder de nodige onderzoeksdaden gesteld naar de financiële armslag van de heer [S.] was deze bestreden beslissing er nooit gekomen.

Immers is het inkomen van de heer [S.] ruimschoots voldoende in de zin van art.40 ter Vreemdelingenwet.

Overigens erkent verweerder dit zelf door te stellen dat het gezamenlijk belastbaar inkomen per maand 1.565€ zou betreffen. Dit dient betrekking te hebben op 2012, alwaar verzoekster zelf geen inkomen genereerde en dus dit maandelijks inkomen volledig toe te rekenen is aan de heer [S.]. Derhalve schendt de Bestreden Beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur, in casu het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestaansmiddelen, inkomsten van de heer [S.] zijn regelmatig en in hoofdzaak voortvloeiend uit vervangingsinkomen en uit arbeid.

Tevens is het zo dat de heer [S.] een behoorlijke huisvesting verschaft aan verzoekster die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het art.2 van het BOEK II, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek, alsook een ziekteverzekering heeft die de risico's in België voor hem en voor zijn familieleden dekt.

Het is onredelijk het verblijf te weigeren aan de echtgenote van een Belgisch onderdaan nu die Belgisch onderdaan dermate vermogend is dat hij kan instaan voor de zorg en de tenlasteneming van verzoekster.

Er is dus voldaan aan de voorwaarde ex.art.40 ter Vr.W.

Ten andere is het zo dat verzoekster het Nederlands leert om na regularisatie van haar verblijf zich nog beter op de arbeidsmarkt te kunnen begeven.

2.

Indien het RVV per impossibile van oordeel is dat er geen voldoende, toereikende bestaansmiddelen zijn in hoofde van de echtgenoot van verzoekster, zet verzoekster uiteen hetgeen wat volgt:

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven (quod certe non!), moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging mag dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste).

Verweerder volstond met de verwijzing naar de "onvoldoende, stabiele" bestaansmiddelen.

Hierdoor wordt de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsprincipe & het redelijkheidsbeginsel als principes van behoorlijk bestuur geschonden.

Indien DVZ dergelijke behoeftenanalyse had uitgevoerd was prima facie duidelijk geweest dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen ex.art.40 Ter. Vr. W. weldegelijk stabiele en vooral toereikende inkomsten en spaarvermogens waren."

3.1.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenote is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man ouder zijn dan eenentwintig jaar en met elkaar komen samenleven. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder, na verificatie van de voorgelegde overtuigingsstukken inzake de inkomsten van verzoeksters echtgenoot, geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster houdt voor dat uit de door haar aangebrachte bewijsstukken blijkt dat haar echtgenoot een inkomen heeft *“van 1.676,31€/maand, en dit uit hoofde van een vervangingsinkomen”* en hij dus een inkomen verwerft dat hoger ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Zij gaat met haar betoog evenwel voorbij aan de vaststelling van verweerder dat niet werd aangetoond dat het stabiele inkomsten betreft. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster wel een aantal attesten aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat een verzekeringsinstelling haar echtgenoot, die het slachtoffer was van een arbeidsongeval, in het verleden gedurende een aantal maanden wekelijks een bedrag dat gemiddeld meer dan 400 euro bedroeg uitkeerde, doch dat geen stukken werden voorgelegd die toelaten te bepalen dat hij deze betalingen ook naar de toekomst toe verder zal ontvangen. Verzoekster kan gelet op het feit dat in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet is voorzien dat verweerder rekening mag houden met het stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat het volstond aannemelijk te maken dat haar echtgenoot in het verleden over voldoende inkomsten beschikte.

Daarnaast stelt verzoekster dat verweerder niet aangeeft dat de inkomsten waarover haar echtgenoot beschikt, nu hij weer tewerkgesteld is, niet voldoende zouden zijn en dat verweerder zelfs stelt deze inkomsten niet te kennen. Zij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat niet blijkt dat haar echtgenoot stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft. Waar zij betoogt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken hoeveel het inkomen van haar echtgenoot, nu deze weer werkt, precies bedraagt kan het volstaan op te merken dat het aan de vreemdeling is die verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden om aan te tonen dat hij aan de door de wetgever gestelde vereisten voldoet en dat het niet aan verweerder is om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en zelf een verblijfsaanvraag met de nodige bewijsstukken te onderbouwen.

De stelling van verzoekster dat verweerder erkent dat haar echtgenoot maandelijks over een inkomen van 1565 euro zou beschikken is gebaseerd op een verkeerde lezing van deze beslissing, waarin wordt geduid dat verzoekster een aanslagbiljet aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat het gezamenlijk belastbaar inkomen van haar echtgenoot – een bedrag dat betrekking heeft op een volledig jaar en niet op een maand – 1565 euro bedroeg in 2011.

Door voorts uiteen te zetten dat haar echtgenoot haar een gepaste huisvesting kan verschaffen, dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt en dat zij de Nederlandse taal aanleert om zelf meer kansen te hebben op de Belgische arbeidsmarkt maakt zij niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat zij niet aantoonde dat haar echtgenoot over voldoende en stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Ook moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen

geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift doch die zij voorheen niet aan verweerder ter kennis bracht. Deze stukken, waaronder nieuwe inkomensbewijzen, kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Aangezien zij naliel duidelijkheid te verschaffen omtrent de inkomsten van haar echtgenoot kan zij ook niet worden gevolgd in haar stelling dat een nadere behoeftenanalyse diende te worden doorgevoerd. Een dergelijke analyse kan namelijk enkel worden doorgevoerd indien de aanvrager stukken aanbracht waaruit blijkt dat er inkomsten zijn die verweerder in aanmerking kon nemen.

De Raad dient ten overvloede op te merken dat verzoekster beroep doet op de kosteloze rechtspleging en dat dus niet kan worden ingezien hoe zij nog kan aanvoeren dat de gezinsinkomsten van die aard zijn dat er kan worden gesproken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Aangezien niet blijkt dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.2.4. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekster bewijst immers niet dat verweerder enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat verweerder deze beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.1.2.5. Verzoekster toont met haar uiteenzetting evenmin aan dat verweerder bepaalde toezeggingen of beloften die hij haar zou hebben gedaan niet zou hebben gehonoreerd of dat hij zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn, zodat geen schending van het vertrouwensbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster verblijft alhier te België ongestoord sedert juli 2008, en dit derhalve meer dan 4 jaar.

Zij werd van 2008-20 verontrust door een dreiging tot terugleiding, hetzij betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is evident dat verzoekster, sedert haar 17e jaar (2008), alhier zowel haar privé-leven, familiaal leven, alsook haar woonst heeft gevestigd en uitgebouwd.

Verzoekster verwerft ook hier in België een inkomen uit arbeid, zodat mag worden aangenomen dat het centrum van haar professionele belangen ook hier in België ligt.

Zij is reeds ingeschreven in de VDAB

Verzoekster werd reeds vrijgesteld van een inburgeringscursus, en verwierf reeds een certificaat

Door de Bestreden Beslissing wordt aldus art.8 EVRM geschonden nu verzoekster door de uitvoering van de Bestreden Beslissing dreigt te worden geschaad in zowel haar privé-leven, haar familiaal leven, alsook haar woonst dreigt te verliezen.

Aangezien immers verzoekster reeds geruime tijd een relatie heeft met de Belgische onderdaan, de heer [S.P.], dewelke gedomicilieerd is te 8301 Knokke-Heist,[...].

Aangezien zij huwden, en hiervoor ondertussen de nodige administratieve plichtplegingen dienden te vervullen.

Aangezien zowel de zus van verzoekster, Mevr.[I.F.], als de tante van verzoekster, Mevr. [F.I.] in België verblijven.

Aangezien verzoekster geen enkele band meer heeft met Marokko noch verwanten aldaar meent te hebben.

Aangezien derhalve door de Bestreden Beslissing en haar gevolg (nl. terugleiding, verwijdering van het grondgebied) art.8 EVRM wordt geschonden en verzoekster haar privé- leven, gezinsleven alsook haar recht op woonst. worden geschaad

Door overigens het bevel om het grondgebied te verlaten pas na 4 jaar na regelmatige binnenkomst in het land te betekenen - zonder voorgaanden - aan verzoekster, heeft het Bestuur, bij de Bestreden Beslissing het redelijkheidsbeginsel geschonden.”

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster zet in eerste instantie uiteen dat de bestreden beslissingen gevolgen hebben voor haar privéleven. Zij verwijst in dit verband naar haar tewerkstelling en het feit dat zij in België woont. Zij verliest hierbij evenwel uit het oog dat zij nooit tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd met het oog op een tewerkstelling en dat zij slechts werd toegelaten het Rijk binnen te komen om een familielid kort te bezoeken. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum in beginsel het grondgebied van het Rijk diende te verlaten. Zij toont ook niet aan dat zij niet in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert en het feit dat verzoekster lange tijd geen respect betoonde voor de bepalingen van de Vreemdelingenwet impliceert niet dat de de facto tot stand gekomen situatie waarnaar zij verwijst zonder meer in haar voordeel dient te spelen. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Wat betreft haar gezinsleven met haar Belgische echtgenoot dient allereerst te worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij enig gezinsleven heeft met haar zus en haar tante. Er kan slechts een gezinsleven met haar echtgenoot worden vastgesteld en in dit verband dient de Raad nogmaals op te merken dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar

land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat niet blijkt dat verzoekster of haar echtgenoot een vaste tewerkstelling in België hebben en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij, gezien haar jonge leeftijd, in haar land van herkomst – waar zij het grootste deel van haar leven doorbracht, zodat niet kan worden aangenomen dat zij geen banden meer heeft met dit land – geen passende arbeidsbetrekking zou kunnen vinden. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster houdt dan ook onterecht voor dat haar recht op woonst wordt geschonden. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster ook niet om, mits het respecteren van de Belgische immigratieregels, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Daarenboven dient te worden gesteld dat zelfs indien zou dienen te worden aangenomen dat er wel degelijk sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster het in casu in ieder geval gaat om een inmenging die voorzien is in de wet en deze inmenging vereist is met het oog op het bereiken van een in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstelling. Het kan immers niet worden ontkend dat de vereiste dat vreemdelingen die naar België wensen te immigreren om hier een gezinscel te vormen dienen aan te tonen dat zij in België over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zullen kunnen beschikken nodig is om te voorkomen dat de Belgische overheid zou worden geconfronteerd met een steeds groter wordende groep personen die beroep doen op steunverlening en de Belgische Staat niet meer bij machte zou zijn om hulp te verstrekken aan de eigen onderdanen en de vreemdelingen die heden reeds legaal in het Rijk verblijven en het staat vast dat verzoekster in gebreke bleef dit bewijs ten aanzien van verweerder te leveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door vier jaar na een regelmatige binnenkomst in het Rijk “zonder voorgaanden” de bestreden beslissingen te nemen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster slechts een visum type C verkreeg met het oog op een familiebezoek en dat zij na het verstrijken van de geldigheidsduur van dit visum illegaal in het Rijk verbleef. Op 23 mei 2012 werd haar daarom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekster stelt haar verblijfsrechtelijke situatie dan ook verkeerd voor waar zij laat uitschijnen dat zij reeds vier jaar legaal in het Rijk verblijft en het onredelijk is om hiermee geen rekening te houden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK